

Konijn en Hert

Op een dag
was Konijntje er ineens.
Er was wat wind.

En een schaduw misschien.

Want soms is een kleintje er ineens.
Zoals de wind.

En soms zoals een storm.

Hert moest
alles nog leren.
Maar het kleintje had
vertrouwen in hem.

Vanaf die dag
waakte Hert over Konijntje.

Als Konijntje pijn had,
had ook Hert pijn.

Als Hert zich zorgen maakte,
deed Konijntje dat ook.

Als ze lachten,
wisten ze niet wie er begonnen was,

of wie het eerst in slaap was gevallen.

Elke ochtend renden ze om het hardst.
Konijntje won.

Ze gingen wandelen en raapten dingen op
om huisjes mee te bouwen.

Ooit zou Konijntje groot worden.
Hij zou weggaan.

Hert wist dat.
Hij zei: 'Hup, Konijntje, hup!'
Maar zijn hart zei: 'Niet te snel, niet te snel!'
's Avonds liet Hert hem weer winnen.

Soms, 's nachts, was het kleintje bang.
'Waar ben je bang voor, Konijntje?'
'Dat jij er niet meer zult zijn...'

Dan gaf Hert hem een stevige knuffel.
'Maar ik *ben* er toch. En ik hou van je.'
'... Van de hele wereld?'
'Van de hele wereld...'
En de wereld draaide om hen heen.

Hert zei ook dat, hoog aan de hemel,
Grote Beer om zijn kleintje heen danste
en over hem waakte.
Altijd. Wolken of geen wolken.

